

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: K. P.**, nar. „X“, „X“, t.č. Věznice Pardubice, P. O. Box 18, Pardubice, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **21.2.2014**, č.j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 21.1.2014, č.j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná zamítla námitky žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4.12.2013, č. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění ke dni 5.11.2013, kdy podle posudku o invaliditě Okrasní správy sociálního zabezpečení Teplice ze dne 20.11.2013 došlo ke vzniku invalidity.

Žalobce uvedl, že má za to, že každá věznice za každého vězně odvádí sociální a zdravotní pojištění, a proto by měl mít potřebnou dobu pojištění. Dále uvedl, že pracoval

v Kladně u pana M. M. (roč. ...) ve firmě Výkopové práce všeho druhu. Pan M. je zesnulý již více než 7 let, ovšem jeho syn (roč. ...) provozuje dle žalobce předmětnou firmu dále. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že byl hlášen na úřadu práce jako uchazeč o práci. Tato doba by se mu dle jeho názoru rovněž měl započítat jako doba pojištění. Žalobce namítal, že žalovaná vůbec nezjišťovala, zda pan M. M. mladší podniká. Trval na tom, že pan M. M. mladší by byl schopen potvrdit, že žalobce pracoval pro jeho otce.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě stručně zrekapitulovala průběh správního řízení. K domněnce žalobce, že každá věznice za osobu ve výkonu trestu po dobu trestu platí sociální pojištění, uvedla, že dle § 5 odst. 1 písm. l) zákona o důchodovém pojištění platí, že důchodově jsou pojištěny pouze ty osoby, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce, a osoby ve výkonu zabezpečovací detence zařazené do práce. Šetřením u jednotlivých věznic bylo zjištěno, že žalobce byl během výkonu trestu odnětí svobody zařazen do práce v době od 3.2.1992 do 11.8.1993 v rozsahu 437 dnů ve věznici Bělušice a od 7.6.2006 do 31.10.2006 v rozsahu 147 dnů ve věznici Ostrov nad Ohří. Tyto doby byly žalobci zhodnoceny jako doby pojištění.

Žalovaná dále uvedla, že neeviduje žalobcem uváděnou firmu „Výkopové práce všeho druhu“. Tato společnost nebyla nalezena ani v ostatních veřejných registrech. Podle údajů Veřejného rejstříku Ministerstva spravedlnosti ČR nebyla nalezena osoba pana M. M. v orgánech společnosti, která by přihlásila žalobce jako zaměstnance k důchodovému pojištění. Také bylo zjišťováno, zda žalovaná evidovala podnikající fyzickou osobu M. M. roč. ... či podnikající osobu M. M. roč. ..., bytem „X“, která by zaměstnávala žalobce. Rovněž tato šetření skončila dle žalované s negativním výsledkem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není nikterak důvodná.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích ze dne 20.11.2013 ode dne 5.11.2013 invalidní, a to dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v prvním stupni invalidity, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 45 %. Sporná zůstala mezi účastníky pouze získaná doba pojištění.

Dle § 40 odst. 1 písm. f) potřebná doba pojištění u žalobce, který byl v době vzniku invalidity starší 28 let, činí pět roků.

V ustanovení § 40 odst. 2 je uvedeno, že potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl pojištěn v období od 5.11.1993 do 4.11.2013, tedy v době 20 let před datem vzniku invalidity, v souvislosti s výkonem práce pouze v období od 7.6.2006 do 31.10.2006, tedy 147 dnů, kdy byl zařazen k výkonu práce ve věznici v Ostrově nad Ohří. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v souladu s § 5 odst. 1 písm. l) zákona o důchodovém pojištění jsou důchodově pojištěny v době výkonu trestu, vazby a zabezpečovací detence pouze osoby, které jsou zařazeny do práce. Neplatí tedy názor žalobce, že odsouzení jsou po celou dobu výkonu trestu důchodově pojištěni.

Žalobce pak byl dle potvrzení Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 9.1.2014 veden v období od 5.11.1993 do 4.11.2013, tedy v době 20 let před datem vzniku invalidity, v evidenci uchazečů o zaměstnání bez poskytnutí podpory v obdobích od 5.11.1993 do 21.1.1994, od 13.9.1999 do 18.11.2001, od 19.2.2002 do 7.4.2002, od 24.3.2003 do 11.8.2004, od 14.2.2005 do 18.12.2005, od 17.7.2007 do 16.9.2007, od 10.9.2012 do 27.11.2012 a v období od 3.1.2013 do 13.10.2013. Období od 5.11.1993 do 21.1.1994 se započítává dle tehdy platných právních předpisů do doby pojištění v plném rozsahu, neboť žalobcova nezaměstnanost následovala po době zaměstnání trvající alespoň rok. V souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění, ze kterého vyplývá, že z doby evidence žadatele o důchod v evidenci Úřadu práce před dosažením 55 let věku lze do doby pojištění zahrnout maximálně jeden rok z doby, kdy byl žadatel evidován po 1.1.1996 v evidenci Úřadu práce a nepobíral podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, však mohla být žalobci do doby pojištění zahrnuta z uvedených dob celkem pouze doba jednoho roku.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity, tedy v období od 5.11.2003 do 4.11.2013 získal žalobce pouze 1 rok a 147 dní pojištění. Z toho činí 147 dnů pojištění v souvislosti se zařazením žalobce k výkonu práce ve věznici v Ostrově nad Ohří a 1 rok odpovídající maximálnímu možnému zápočtu doby jeho evidence na Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti. Tato doba 1 roku a 147 dnů je kratší než zákonem vyžadovaná doba pojištění 5 let.

Dále z uvedených skutečností vyplývá, že z alternativně stanoveného období dvaceti let pře vznikem invalidity, tedy v období od 5.11.1993 do 4.11.2013 získal žalobce 1 rok a 229 dnů pojištění. Z toho činí 147 dnů pojištění v souvislosti se zařazením žalobce k výkonu

práce ve věznici v Ostrově nad Ohří, 82 dnů doba nezaměstnanosti žalobce před 1.1.1996 a 1 rok odpovídající maximálnímu možnému zápočtu doby jeho evidence na Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti. Tato doba 1 rok a 229 dnů je kratší než zákonem požadovaná doba 10 let.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že pracoval 5 let u pana M. M., který byl však v době podání žaloby již více než 7 let mrtvý. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná prováděla lustraci v dostupných veřejných registrech a nepodařilo se jí najít žádný doklad o tom, že by fyzická osoba M. M. z „X“ či právnická osoba, v níž by M. M. vykonával pozici statutárního orgánu, žalobce zaměstnávala a odváděla za něho sociální pojištění. Proto nemohla žalovaná žalobcem uvedenou dobu pěti let. Do doby jeho pojištění zahrnut. V tomto směru soud konstatuje, že žalovaná vyčerpala všechny možnosti, které měla k dispozici a neprovedla zápočet předmětných pěti let zcela oprávněně.

Pro úplnost soud podotýká, že z podání žalobce není ani patrné, kdy měl práci pro pana M. M. vykonávat. S ohledem na skutečnost, že sám žalobce v žalobě tvrdí, že pan M. M. je již více než 7 let mrtvý, muselo to být před březnem roku 2007. S ohledem na výše zjištěné doby pojištění soud konstatuje, že pokud by byla práce vykonávána v období od 5.11.1993 do 4.11.2003, měla by případná doba pojištění význam pouze při využití alternativní podmínky vzniku nároku na invalidní důchod dle § 40 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění, kde je ovšem vyžadována celková doba pojištění v rozsahu deseti let. I kdyby se celá doba pěti let připočetla ke zjištěné době pojištění, dosáhl by žalobce pouze 6 roků a 229 dnů pojištění, což pořád k přiznání invalidního důchodu nepostačuje.

Zbývalo tedy zjistit, zda by předmětná doba pojištění za práci vykonávanou pro pana M. M. mohla postačovat k dosažení potřebné doby pojištění zjišťované dle § 40 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění, tedy v posledních deseti letech před vznikem invalidity. S ohledem na skutečnost, že dle žalobce M. M. zemřel před březnem roku 2007, zabýval se soud otázkou, jakou dobu mohl být žalobce teoreticky zaměstnán u pana M. v době od 5.11.2003 do 1.4.2007. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v tomto období byl žalobce v době od 12.9.2004 do 11.2.2005 ve výkonu trestu ve Věznici Vinařice a od 15.4.2006 až do 1.4.2007 ve výkonu trestu ve Věznici Ostrov nad Ohří (až do 15.7.2007). Dále byl žalobce v obdobích od 5.11.2003 do 11.8.2004 (evidován již od 24.3.2003) a od 14.2.2005 do 18.12.2005 evidován jako nezaměstnaný v evidenci Úřadu práce České republiky. Práce u pana M. tedy mohla teoreticky být vykonávána pouze v období od 12.8.2004 do 11.9.2004, od 12.2.2005 do 13.2.2005 a od 19.12.2005 do 14.4.2006, což je celkem 150 dnů. I pokud by vykonával po celou tuto dobu žalobce zaměstnání u pana M. M., získal by po součtu doposud započtené doby pojištění a uvedených 150 dnů pouze 2 roky a 14 dnů pojištění. Ani tak by tedy nedosáhl potřebné doby pojištění v rozsahu 5 let.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce nemohl dosáhnout potřebné doby pojištění, ani kdyby se mu podařilo doložit dobu zaměstnání u pana M. M.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k tomu, že žalovaná zcela správně dospěla k závěru, že žalobce nedosáhl potřebné doby pojištění ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a správně rozhodla, že mu nebylo možné přiznat invalidní důchod pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal

žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. října 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová